

מ"ת 27177/01/16 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד כפיר-עמי ממן

בית משפט השלום באילת

מ"ת 27177-01-16 מדינת ישראל נ' ממנ(עציר)

בפני המבקשת:	כב' השופט יוסי טופף
נגד המשיב:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד זהר אזרואל ורותם לוי שלוחת תביעות אילת כפיר-עמי ממנ (עציר) ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן

החלטה

1. לפניי בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**הבקשה**" ו"**חוק המעצרים**" בהתאמה).
2. הבקשה נתלוותה לכתב אישום, שהוגש נגד המשיב, במסגרתו יוחסה לו עבירה של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**").
3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 8.1.2016 בסמוך לשעה 02:45 הגיע הנאשם ברכב, שבו ישב לצד הנהגת, למחסום הצפוני בכניסה לאילת. לאחר שנעצר הרכב במחסום בוצע על הנאשם חיפוש, במהלכו נתגלה כי הנאשם החזיק בתוך תחתוניו שקית ובתוכה סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 19.41 גרם נטו, במצב גבישי, בניגוד לדין.

טענות הצדדים

4. ב"כ המבקשת טענה הן בבקשה הכתובה והן בדיון שהתקיים ביום 18.1.2016, במעמד הצדדים, לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיב. המבקשת ביססה עמדתה בין היתר על דו"חות פעולה ומזכרים של השוטרים, חוות דעת באשר לטיב וכמות הסם והודעת המשיב, במסגרתה הודה בהחזקת הסם ומסר כי הסם מיועד לצריכתו העצמית.

עוד נטען לעילת מעצר סטטוטורית מכח חזקת המסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים, היות ומדובר בעבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים; ולעילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, בשל יסוד סביר לחשש כי המשיב יסכן את בטחון הציבור במידה וישוחרר, נוכח החזקת כמות כה גדולה של סם מסוכן מסוג קוקאין, במצב צבירה מוצק וגבישי, שלשיטת המבקשת מהווה כ-64 מנות סם.

צוין כי בעברו של המשיב הרשעה בעבירות של גניבה מרכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב וניסיון להונאה בכרטיס חיוב.

5. ב"כ המשיב שלל קיומן של ראיות לכאורה בטענה כי החיפוש שנערך על גופו של המשיב, במהלכו נמצאו הסמים בתחתוניו, לא היה כדין. נטען כי גם אם נתקבלה הסכמה מדעת מאת יושבי הרכב, לרבות המשיב, כפי שהדבר תועד במזכרי השוטרים, הרי שהסכמה זו ניתנה לחיפוש ברכב ולא לחיפוש על הגוף בהפשטה. נטען כי לא התעורר חשד סביר שהצדיק את החיפוש על גופו של המשיב.

עם זאת, נטען כי ככל שיקבע קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, יש מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר ולשם כך הוצעו ארבעה מפקחים - הוריו ודודיו של המשיב, אשר הביעו הסכמה לפקח על המשיב בבית הוריו. המפקחים המוצעים התייצבו בבית המשפט.

ראיות לכאורה

6. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורה כי בית המשפט יאריך את מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים, במידה שמצא, לאחר שמיעת טענות הצדדים, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו. כידוע, בשלב הבחינה של הראיות לכאורה בוחן בית המשפט האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי המצוי בידי התביעה פוטנציאל מספק כדי להביא, לאחר עיבודו ב"כור ההיתוך של ההליך הפלילי, להרשעתו של הנאשם. אין כאן מחד הכרעה בתיק עצמו, או כניסה לשאלת מהימנות עדים, אך יש בחינה של ממש את חומר הראיות והסתכלות על התוצאה האפשרית של ההליך הפלילי, לא רק בשים לב לראיות התביעה, אלא גם לעוצמתן, להגיון הדברים ולראיות הגנה ככל שישנן (ראו למשל, בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996); בש"פ 5919/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.9.2012); בש"פ 5684/12 מדינת ישראל נ' טלאקה שהר (ניתן ביום 23.7.2012); בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.6.2009)).

7. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני באי כח הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שקובץ בתיק החקירה באספקלריה של המבחנים האמורים, באתי לכלל מסקנה כי מקרה זה צולח את משוכת הראיות לכאורה ביחס למשיב. להלן נימוקיי.

8. תחילה, אפנה להודעת המשיב מיום 8.1.2016 במהלכה אישר שהחומר שנחשד אז כסם מסוכן ונטמן בתחתוניו, הינו חומר מסוג "מט", המשמש לצריכתו, והוסיף שמדובר ב"חומר ממסטל", שהוא מכור לו. הנאשם ציין כי הוא צורך ביום כ-10 גרם מהחומר.

9. החומר שנמצא בתחתוני המשיב הועבר לבדיקה במעבדה האנליטית וזוהה כסם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 19.41 גרם נטו.

10. מכאן לחיפוש, לגביו טען בא כוחו המלומד של המשיב כי הוא נערך שלא כדין, כך שאי החוקיות שדבקה בחיפוש מביאה לפסילת הראיה. אין בידי להסכים עם ב"כ המשיב. הטענה לפיה ביצוע החיפוש אינו חוקי והשלכת קבלת טענה זו מקומה בתיק הפלילי, במסגרתו תתברר טענה זו בהליך העיקרי (ראו לעניין זה החלטות כבוד השופט א' רובינשטיין בבש"פ 1636/13 קאניאוונג נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.3.2013) ובבש"פ 9745/11 בואב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.1.2012)). כן ראו בבש"פ 5524/11 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2.8.2011), שם קבע כבוד השופט י' עמית כי גם בהנחה שהופרה זכות של הנאשם, הסוגיה של קבילות הראיה מקומה בהליך העיקרי. בנוסף לכך, ראו בדנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא, פ"ד מז(3) 670, בנוגע למגמה הכללית של מעבר מקבילות למשקל, דהיינו התנתקות מכבלים פורמליים החוסמים את הדרך בפני שימוש בראיה מסוימת תוך תרגום תמרורי האזהרה המאפיינים אותה לזהירות יתר בדרך קביעת ממצא עובדתי.

יתר על כן, אטעים כי חיפוש שלא על פי צו מותר לשוטרי, לפי סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 אם "יש לשוטרי יסוד סביר להניח שמבצעים שם פשע או שפשע בוצע שם זה מקרוב". סעיף 28 לפקודת הסמים המסוכנים הרחיב את סמכויות החיפוש לצרכי איתור סמים גם לעניין עוונות לפי הפקודה.

הנה כי כן, הסמכות לערוך חיפוש על גופו, בכליו או בחצריו של אדם ללא צו שיפוטי, מותנית בקיומו של חשד סביר, לכך שאותו אדם מחזיק בחפץ כלשהו שהחזקתו אסורה או שהוא מושא לחיפוש על ידי המשטרה. מדובר במבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטרי שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. אין מדובר בהגדרה ממצה וחד משמעית ויישומה של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטרי בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים.

בהעדר מקור סמכות בדיון לביצוע החיפוש, יכולה לשמש הסכמתו של האדם מושא החיפוש, מקור

סמכות עצמאי לביצוע החיפוש, ובדרך זו להכשיר חיפוש על גופו, בכליו או בביתו ובלבד שמדובר ב"הסכמה מדעת", מצד האדם מושא החיפוש, לזכותו לסרב לביצוע החיפוש, ולכך שהסירוב לא יזקף לחובתו (רע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים ואח' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.3.2012)).

איני מוצא כי זהו השלב הדיוני שבו ניתן לקבוע כי החיפוש נערך בעליל שלא על פי יסוד סביר לחשד. מעיון בדו"חות הפעולה של השוטרים עולה כי היה לכאורה יסוד סביר להניח שהמשיב נשא עמו שלא כדין סם מסוכן היות והוא נצפה כשהוא מתנשף ורועד, זוהתה בליטה בתחתונו ונשמע ממנו רעש של שקית ניילון משתפשת (דו"ח פעולה של השוטר דור קנדיל). אכן, לא כל סימן לחץ מצד אדם במהלך מפגש לא מתוכנן עם גורמי האכיפה מבססת התנהגות מחשידה המכשירה חיפוש על גופו (ת"פ 21747-09-12 **מדינת ישראל נ' טוויל** (ניתן ביום 14.4.2015)). על כל מקרה להבחין לגופו בהתאם לנסיבותיו, במסגרת ההליך העיקרי, שם יוכל בית המשפט להתרשם מעדויות העדים שלקחו חלק במפגש עם השוטרים.

זאת ועוד; מדו"ח הפעולה של השוטר עמית סולומון עולה כי ניתנה הסכמה מדעת של כלל נוסעי הרכב, עמו הגיע המשיב לאילת. אמנם, לא נעלם מעיני כי צוין שההסכמה מדעת התייחסה לחיפוש ברכב ובכליהם של הנוסעים, אך גם בעניין זה סבורני כי לשלב זה די בהסכמה זו לצורך ביצוע החיפוש שהוביל בסופו של יום למציאת הסמים על גופו של המשיב, מבלי לקבוע מסמרות באשר לחוקיות החיפוש בכילותו.

בית המשפט אמור להעריך מהי רמת הסיכוי שראיה שקיימת לגביה בעיית קבילות תהפוך בסופו של דבר לראייה קבילה. אם על פי הדין וכללי הראיות ברור מראש כי מדובר בראיה שאינה קבילה, ואין סיכוי להכשיר את קבילותה, כי אז לא ניתן לבסס עליה ועליה בלבד מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.4.2005)). לכן, סבורני שאין זה השלב להגיע למסקנות חד משמעיות באשר לקבילות שכן אין עסקינן במצב שבו המדובר בראיה "בלתי קבילה בעליל" (וראו החלטה נוספת שבה נקבע כי טענות באשר לקבילות אין בהן כדי לחייב את המסקנה שאין ראיות לכאורה - בש"פ 1636/13 **קאניאוונג נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.3.2013)).

11. מכאן, מקומה של טענת הסנגור המלומד לעניין העדר החוקיות שבחיפוש, תתברר במסגרת ההליך הפלילי ועל יסוד הימצאות הסמים בתחתונו של המשיב ואישורו כי מדובר בסמים ששייכים לו, דו"חות הפעולה של השוטרים המלמדים כי אכן החיפוש הוא חוקי, כך לכאורה, אני קובע, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית ביחס לעבירה שבכתב האישום שהוגש נגד המשיב.

עילות המעצר

12. העבירה נשוא כתב האישום מקימה חזקת מסוכנות ועילת מעצר סטטוטורית מכח סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים; וכן, לעילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, בשל המסוכנות הרבה הנשקפת לציבור בהחזקת כמות כה גדולה של סם מסוכן מסוג קוקאין, הנמנה על הסמים הקשים יותר, בכמות שיכולה לספק מנות סם רבות.

בתי המשפט בהתייחסם לעבירות סמים, ציינו לא אחת, כי המדובר בנגע רע שהפך למה שמכונה "מכת מדינה" ולמגפה התוקפת את החברה ומכאן קמה החובה להתייחס בחומרה רבה למבצעי עבירות הסמים (ראו לדוגמא: ע"פ 2410/07 **תורכ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.10.07)). בשורה ארוכה של החלטות נקבע כי כאשר מדובר בעבירות מסוג זה הכלל הוא כי: **"מי שיש נגדו ראיות לכאורה על החזקת סם שלא לצריכה עצמית, או על סחר בסם, צפוי למעצר עד תום ההליכים. רק נסיבות מיוחדות יכולות להצדיק, במקרים כאלה, שחרור מן המעצר"** (ראו: בש"פ 4305/09 **גאנם חרבאוי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.5.2009); בש"פ 4933/10 **מדינת ישראל נ' רן שבי ואח'** (ניתן ביום 7.7.2010); בש"פ 4904/10 **מסוודה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.7.10); בש"פ 3977/09 **יואב כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18/6/09); בש"פ 3856/03 **מחמוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.03); בש"פ 684/08 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (ניתן ביום 24.1.2008); בש"פ 2797/94 **רביעה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.6.1994); בש"פ 8915/00 **בן אלישע נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.12.2000); בש"פ 6226/04 **אבו-חצירא נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.7.2004)).

13. עם זאת, סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים משמיענו דבר החובה לבדוק האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של נאשם תהיה פחותה.

אמנם, ככלל מקומם של עברייני סמים במעצר עד לתום משפטם. אולם, מתפקידו של בית המשפט לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו לרבות כמובן התשתית הראייתית ועוצמתה. אף בעבירה שבדרך כלל מובילה לתוצאה של מעצר עד לסיום ההליכים, ואף אם קיימות ראיות לכאורה, עדיין, עוצמתן או ליתר דיוק היעדר עוצמתן עלול להוביל לתוצאה של שחרור. בנסיבות במקרה שלפני, הגם שקבעתי קיומן של ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל ממשי להרשעת הנאשם, מצאתי לאפשר לב"כ משיב להציג את קרובי משפחתו של המשיב, אשר הביע רצון לשמש עבורו כמפקחים בבית הוריו.

התרשמתי כי המפקחים המוצעים, הוריו של המשיב ושניים מדודיו, הביעו נכונות ורצון כן לפקח על המשיב ולמנוע את יציאתו מהבית, ככל שישוחרר למעצר בית.

ברם, הגם שמדובר בהתרשמות ראשונית בלבד, נוכח האילוצים הטבעיים מהתרשמות של מספר דקות בודדות, ניכר כי אין ביכולתם של ארבעת המפקחים גם יחד לשמש חלופת פיקוח רציפה עבור המשיב, היות ושלושה מהם עובדים במהלך שעות היום, ומפקח רביעי (מר יצחק ממון) מסר שהוא עובד בלילות, ולא נשמע הכייד ביכולתו לפקח על המשיב במהלך שעות היום מבלי לישון.

בנסיבות אלו, נוכח חומרת העבירה המיוחסת למשיב, המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור ובהעדר חלופה שעל

פניה יכולה לספק פיקוח רציף למשך כל שעות היממה, הגעתי לכלל מסקנה שיש מקום לבחון היתכנותה של חלופת מעצר באמצעות תסקיר מעצר של שירות המבחן, ומבלי שעצם ההפניה לקבלת תסקיר תעיד על התוצאה שתתקבל בסופו של יום.

14. לאור האמור לעיל, מבלי לטעת בלבו של המשיב תקווה או ציפיה כי ישוחרר לחלופת מעצר, מתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר מעצר, בעניינו של המשיב, אשר יבחן אפשרות שחרור לחלופת מעצר, ובכלל זה תבחן אף האפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני.

15. **התסקיר יוגש עד לדיון שישמע לפני כב' השופט ברינגר ביום 9.2.2016 בשעה 9:30.**

16. המשיב ישאר במעצר עד למתן החלטה אחרת, ויובא לדיון באמצעות השב"ס.

תיק החקירה מושב לב"כ המבקשת.

העתק יישלח לשירות המבחן למבוגרים.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ו, 19 ינואר 2016, במעמד הצדדים.